
Уметничка дела у власништву Ректората
Универзитета у Новом Саду

Уметничка дела
у власништву Ректората
Универзитета у Новом Саду

Издавач:

Универзитет у Новом Саду - Академија уметности
Ђуре Јакшића 7, 21000 Нови Сад, Србија
www.akademija.uns.ac.rs

За издавача:

Професор Синиша Бокан, декан

Уредник издања и руководилац пројекта:

Проф. мр Драган Матић

Пројектни тим:

Проф. др Даниела Королија Црквењаков

Проф. др Дијана Метлић

др Мирјана Брковић

Проф. др Горан Деспотовски

Каталошки текст:

Проф. др Дијана Метлић

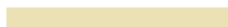
Фотографије, дизајн, прелом:

Проф. др Горан Деспотовски

Нови Сад 2020.

Пројекат „Евидентирање, конзерваторска процена стања и историјско уметничка валоризација уметничких дела у власништву Ректората Универзитета у Новом Саду“ финансиран је средствима Покрајинског секретаријата за високо образовање и научноистраживачку делатност (142-451-2988/2020-01 од 06.05.2020. године).

Уметничка дела у власништву Ректората Универзитета у Новом Саду

Проф. др Дијана Метлић

У години у којој Универзитет у Новом Саду, основан 28. јуна 1960. године, обележава свој шездесети рођендан, појавила се идеја о евиденцији, конзерваторској процени стања и историјско-уметничкој валоризацији дела ликовних уметности у власништву Ректората. Данас је Ректорат смештен у модернистичком здању транспарентне стаклене фасаде, а свечано је отворен 2013. године у оквиру Универзитетског парка и у близини кампуса, као једна од најлепших и најсавременијих зграда Новог Сада. Иако је више деценија чекао на архитектонски објекат достојан свог значаја, после низа проблема који су пратили реализацију пројекта започетог још средином 1990-их, стекли су се услови и прикупила финансијска средства да се сложени комплекс комплетира и да се у њега преселе сви запослени, као и да се у њега смести Централна библиотека Универзитета са Читаоницом. Уз кабинете ректора и проректора и канцеларије универзитетских радника, у троспратној згради Ректората налазе се и амфитеатар, мултимедијалне сале, као и бројне службе које из дана у дан омогућавају нормално функционисање овог сложеног високошколског система.

Уколико се идентитет једне образовне установе стрпљиво и предано формира и гради кроз активности свих њених чланова, кроз пројекте на којима учествују, радове које објављују, резултате које презентују и награде које освајају у земљи и иностранству чинећи је видљивом на светској мапи високошколских институција, нема сумње да се тај идентитет читава и кроз уметничка дела смештена под њеним кровом и прикупљана деценијама с циљем формирања колекције која постаје неотуђиво власништво и нераздвајни сегмент Универзитета. Управо из поменутих разлога пројектни тим, у чијем се саставу налазе професори Академије уметности у Новом Саду мр Драган Матић, др Даниела Королија Црквењаков, др Горан Деспотовски и др Дијана Метлић, и управница Централне библиотеке Универзитета у Новом Саду др Мирјана Брковић, прихватио се захтевног подухвата евиденције и евалуације уметничких дела у Ректорату у улици Др Зорана Ђинђића 1, као и у кампусу Универзитета у Новом Саду, где се, између осталих, налазе драгоцени портрети у бронзи, просветитеља Доситеја Обрадовића, рад академика Николе Јанковића из 1990. године, и Милеве Марић Ајнштајн из 2002. године, остварење уметнице Иванке Ацин Петровић која је својим стваралаштвом била у нераскидивој вези са Новим Садам, а посебно Галеријом Матице српске којој је завештала знатни сегмент обимног вајарског опуса. Направљена је детаљна ревизија Збирке претрагом постојећих инвентара и на основу тога сачињена нова документација.

Пописивање дела подразумевало је њихово фотографисање, а потом и састављање јединственог списка у који би се, у складу с прикупљањем нових података и детаљнијих информација, могле уносити евентуалне корекције и допуне, како збирка буде расла и обогаћивала се у будућности. У сачињеном документу уз свако појединачно фотографисано дело заведено је име аутора, назив дела, година настанка, димензије, начин набавке, стање у којем се налази и сигнатура која упућује на ауторство (потпис, година). Такође, забележено је у којем се простору (соби, холу, канцеларији) у згради Ректората или у кампусу уметничко дело налази у тренутку његовог увођења у званични регистар. Документ садржи 129 детаљно описаних дела, углавном у добром стању, с тим што је тачно 116 дела лоцирано, док се преосталих тринаест воде као „дела која нису пронађена”, што упућује на чињеницу да је непрецизан и непотпун инвентар радова ипак постојао и пре пресељења на нову адресу, као и да су приликом селидбе одређена остварења вероватно остала у просторијама на претходним званичним адресама Ректората. Интересантно је, такође, приметити да су све уметнине у Збирку стигле на три начина: као плаћене наруџбине (скупина од седамнаест портрета ректора), кроз откуп, или као поклони самих уметника и партнерских високошколских и образовних институција из Србије и са простора бивше Југославије, а ређе из других европских држава. У целости гледано, проф. др Даниела Королија Црквењаков, стручњак за конзервацију и рестаурацију, је констатовала да се радови добро чувају, али је издвојила неколицину слика којима је неопходна хитна рестаурација, конзервација и неутрализација папира, чишћење површинског запрљаног слоја, прерамљивање или репарација постоља извесних скулптура. Означавајући и оне радове у којима примећује благу опуштеност платна, кракелуре, пукотине у бојеним слојевима или лаку, она је спровела детаљну и брижљиву анализу тренутног стања уметничких дела којима би се уз невелико издвајање финансијских средстава могао вратити „стари сјај”.

На основу садржаја Збирке могуће је констатовати да се слика, графика, колаж и фотографија сматрају најпригоднијим поклоном приликом обележавања јубилеја или одржавања одређених свечаности, што потврђују и бројни заведени радови који су у колекцију стигли као дарови Универзитета у Београду, Нишу, Крагујевцу и Приштини, Универзитета уметности у Београду, Универзитета у Сарајеву, Марибору, Љубљани, Сплиту, Бања Луци, Битољу, Мостару, Свеучилишта у Загребу, Осиеку и Задру, Природно-математичког, Медицинског и Пољопривредног факултета у Новом Саду, Академије уметности у Новом Саду, компаније Потисје из Кањиже или удружења као што је Заједница универзитета Југославије која услед распада некадашње државе, нажалост, више не постоји. У том смислу, куриозитет чини и поклон Универзитета у Халеу, туш на папиру *Катаклизма*, Данила Бошковића датован у 1963. годину. Како је долазило до одређених повезивања са високошколским институцијама из иностранства остаје да се истражи у будућности, тек генерални закључак који се може извести из садржаја Збирке уметничких дела Ректората, је да Универзитет у Новом Саду негује професионалне и пријатељске односе са свим партнерским универзитетима у Србији, као и знатним бројем оних који се налазе у региону, тј. на простору бивше СФРЈ. Поклони уметника, с друге стране, указују на њихову личну потребу да завештањем сопственог рада укажу поштовање према континуираној делатности Универзитета у унапређењу образовног, културног и научног развоја Новог Сада. На тај начин ови ствараоци постају и део (институционализоване) националне баштине, што њиховом имену „обезбеђује” вечни живот.

Ликовна остварења у Збирци Ректората настала су у различитим временским периодима и углавном се датују у другу половину 20. века и очекивано, у досадашње две деценије 21. stoleћа. Изведена су у разнородним сликарским техникама: уље на платну, акварел, акрил, графика (линорез, бакропис, сува игла), фотографија, колаж, дигитални принт, док постоји и неколико репрезентативних скулптура у бронзи, дрвету и камену. Упркос чињеници да преваладају пејзажи (Лазар Марковић, Јусуф Јуса Никшић, Миодраг Ђировић, Вељко Михајловић, Славиша Кевећ, Енис Биларцић, Зорица Костић, Кемал Рамујкић, Сава Стојков, Зоран Костић, Бранислав Суботић Субе, Јелена Средановић, Јелена Гајиновић, Миа Стојановић) који се сматрају „најпријатнијим за око” и најпригоднијим поклоном (нарочито ако је место или предео из кога дародавац долази представљен на слици), постоји и одређени број мртвих природа (Мирослав Анђелковић, Александар Лакић, Иван Крстуловић, Горан Милинковић, Драган Матић), апстрактних композиција (Љубомир Денковић, Горан Деспотовски, Мирослав Шилић, Босиљка Зиројевић, Бојан Новаковић, Слободан Кнежевић Аби, Бранка Јанковић-Кнежевић, Љубомир Вучинић, Јелена Гајиновић, Горан Јуреша, Драган Матић, Драган Живанчевић, Бранимир Карановић), извесни број радова који би се условно могли окарактерисати као чисте фигурације или фигурације које се поигравају с концептуалном уметношћу, надреалним и метафизичким (Иван Табаковић, Катарина Зарић, Велизар Крстић, Дубравка Лазић, Лидија Среботњак Пришић, Љубица Денковић, Милица Денковић), занемарљиво мало актова (Мића Поповић и Халил Тиквеша) и скромни број скулптура (Гордана Каљаловић-Одановић, Иванка Ацин, Никола Антов, Борислав Шупут, Никола Јанковић).

РЕКТОРСКИ ПОРТРЕТИ

Окосницу Збирке чине Ректорски портрети који се могу наћи искључиво унутар универзитетских колекција уметнина, јер представљају специфично историјско сведочанство и сликани траг о професорима изабраним на највишу и најодговорнију универзитетску функцију. У Збирци Ректората налази се укупно седамнаест портрета, насталих између 1963. и 2018. године. Најранији портрет проф. др Лазара Стојковића из 1963. године, рад је чувеног уметника Николе Граовца, студента Јована Бијелића и једног од кључних представника националне ликовне сцене тридесетих и касније, педесетих и шездесетих година. Међу потписницима Ректорских портрета налазе се и: Бранислав Вулековић (Проф. др Тоша Тишма, 1971), Петар Мојак (Проф. др Драгољуб Димковић, 1971), Драгослав Стојановић Сип (Проф. др Петар Дрезгић, 1975), Ђорђе Прудников (Проф. др Славко Боројевић, 1980), Петар Омчикус који у два наврата слика протрете (Проф. др Богољуб Станковић, 1980. и Проф. др Радмила Маринковић-Недучин, 2010), Милан Коњовић (Проф. др Душан Јакшић, 1983), Слободан Недељковић (Проф. др Зоран Стојановић, 1987), Младен Србиновић (Проф. др Драгутин Зеленовић, 1990), Божидар Џмерковић (Проф. др Јеврем Јањић, 1991), Сава Стојков који узастопно портретише два ректора (Проф. др Драгослав Херцег 1996. и Проф. др Олга Хацић, 1998), Петар Ђурчић (Проф. др Светолик Аврамов, 2001), Бранка Јанковић-Кнежевић (Проф. др Фуада Станковић, 2004), Горан Деспотовски (Проф. др Мирослав Весковић, 2015) и Дејан Крстић (Проф. др Душан Николић, 2018). У питању су дела значајних представника југословенске ликовне сцене друге половине 20. века (мање или више опробаних у пољу портрета и представи људске фигуре), изабраних сликара 21. века који су својим досадашњим радом остварили запажену улогу у доминантним токовима савремене српске уметности (Бранка Јанковић-Кнежевић, Горан Деспотовски), као и оних којима је, неуобичајено, пружена можда и прва „права” прилика да докажу свој сликарски таленат (Дејан Крстић).

Када су у питању званични портрети, никада није лако усагласити сопствено виђење одређене личности, очекивања модела од завршеног дела, као и осећај одговорности који пред сликара намеће сама „наруџбина”, с обзиром на то да су у питању особе од највишег професионалног и универзитетског интегритета. Јасно је да су сви уметници на најбољи начин покушавали да допру до суштине представљених личности, да посредством геста, става и мимике упуте на особености њихових карактера, да пажљиво бираним атрибутима и детаљима дефинишу грану науке којој су професори посветили читав свој живот. Приметно је да су портрети Петра Омчикуса и Милана Коњовића најупечатљивији примери „прилагођавања” приказа изабраних личности особеним сликарским рукописима две водеће фигуре српске модерне уметности после 1950. године. У случају Омчикуса реч је о његовом препознатљивом гестуалном, брзом потезу, док код Милана Коњовића експресивна флуидна линија и фовистички колорит на специфичан начин уобличавају медитативно, озбиљно лице проф. др Душана Јакшића, стиснутих усана и спуштених очних већа. У овај пантеон у којем апсолутно доминирају сликари, за скоро шест деценија наручивања портрета ректора, уписано је име само једне сликарке, Бранке Јанковић-Кнежевић, дугогодишње професорке Академије уметности у Новом Саду, која је приказала др Фуаду Станковић, професорку економије на Правном факултету, одлучног става и благог израза лица постигнутог сфуматичним обрисима. Поред ње, проф. др Олга Хацић и проф. др Радмила Маринковић-Недучин, сачињавају скромну групу од само три ректорке у шездесет година дугој традицији Универзитета.

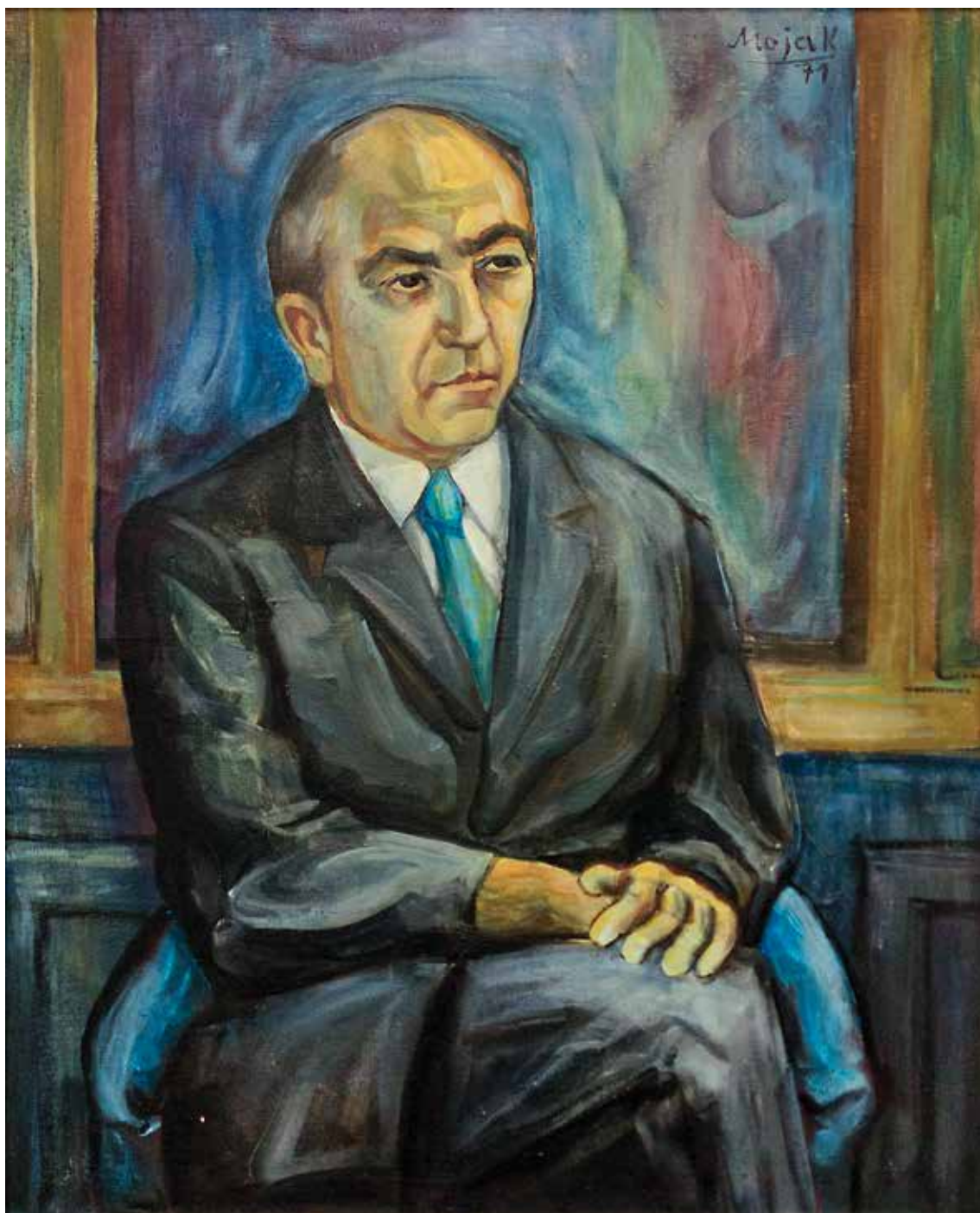
По разноврсности приступа и међусобно сучељених ликовних поетика (од експресионистичког и фовистичког, преко метафизичког, до хиперреалистичког), целина Ректорских портрета је веома занимљива и заслужује детаљније истраживање у будућности. У том смислу не само да би било упутно уочити до које мере је портрет реалистичка или идеализована верзија личности, већ и колико је усаглашен са специфичним приступом ректора у извршавању одговорног посла. Да ли се из положаја тела и израза лица може ишчитати политика руковођења Универзитетом? На шта упућују крутост или лежерност, шта значи поглед склоњен у страну или очи које „продире” кроз посматрача? Зашто су извесни ректори насмејани, док су други озбиљни и непопустљиви? Колико су трајале сликарске сеансе? Да ли се сликало уз присуство модела или према приложеним фотографијама? Да ли је мера успеха завршеног портрета у непосредној вези с односом успостављеним између сликара и модела?

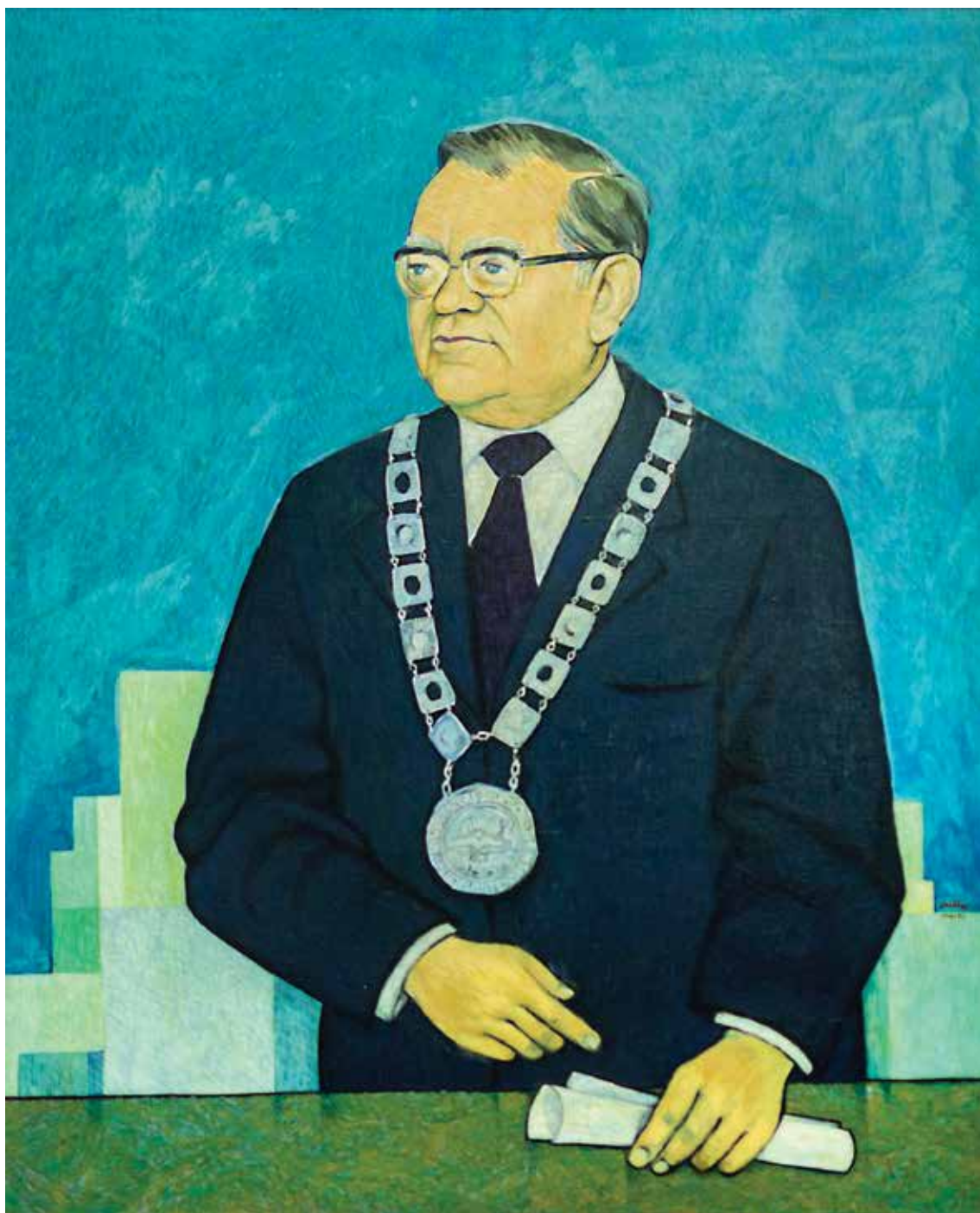
Никола Граовац,
Проф. др Лазар Стојковић, 1963.
100 x 81 cm, уље на платну

Бранислав Вулековић,
Проф. др Тоша Тишма, 1971.
100 x 80 cm, уље на платну

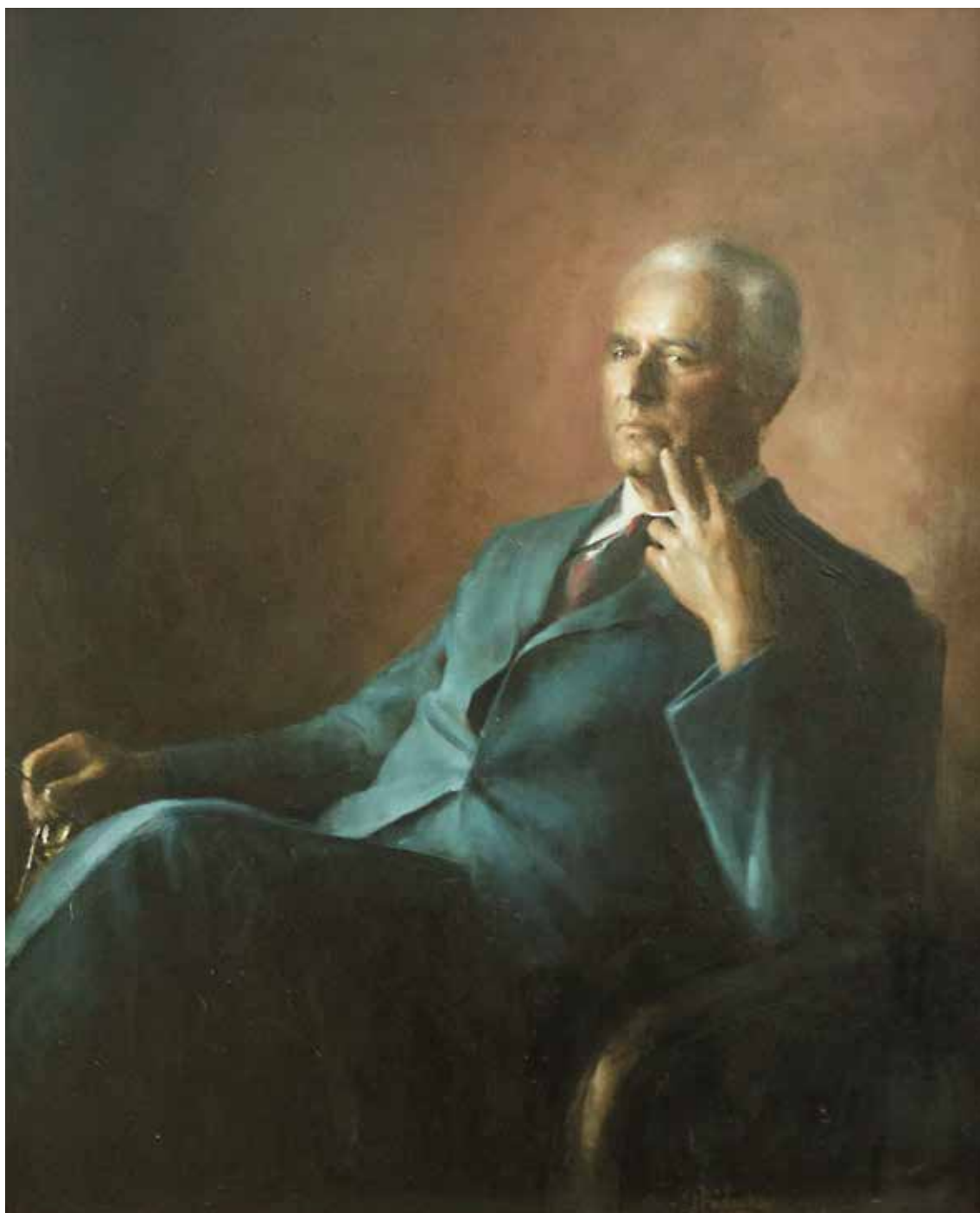
Петар Мојак,
Проф. др Драгољуб Димковић, 1971.
100 x 80 cm, уље на платну

Драгослав Стојановић Шип,
Проф. др Петар Дрезгић, 1975.

100 x 81 cm, уље на платну

Ђорђе Прудников,
Проф. др Славко Боројевић, 1980.
100 x 80 cm, уље на платну

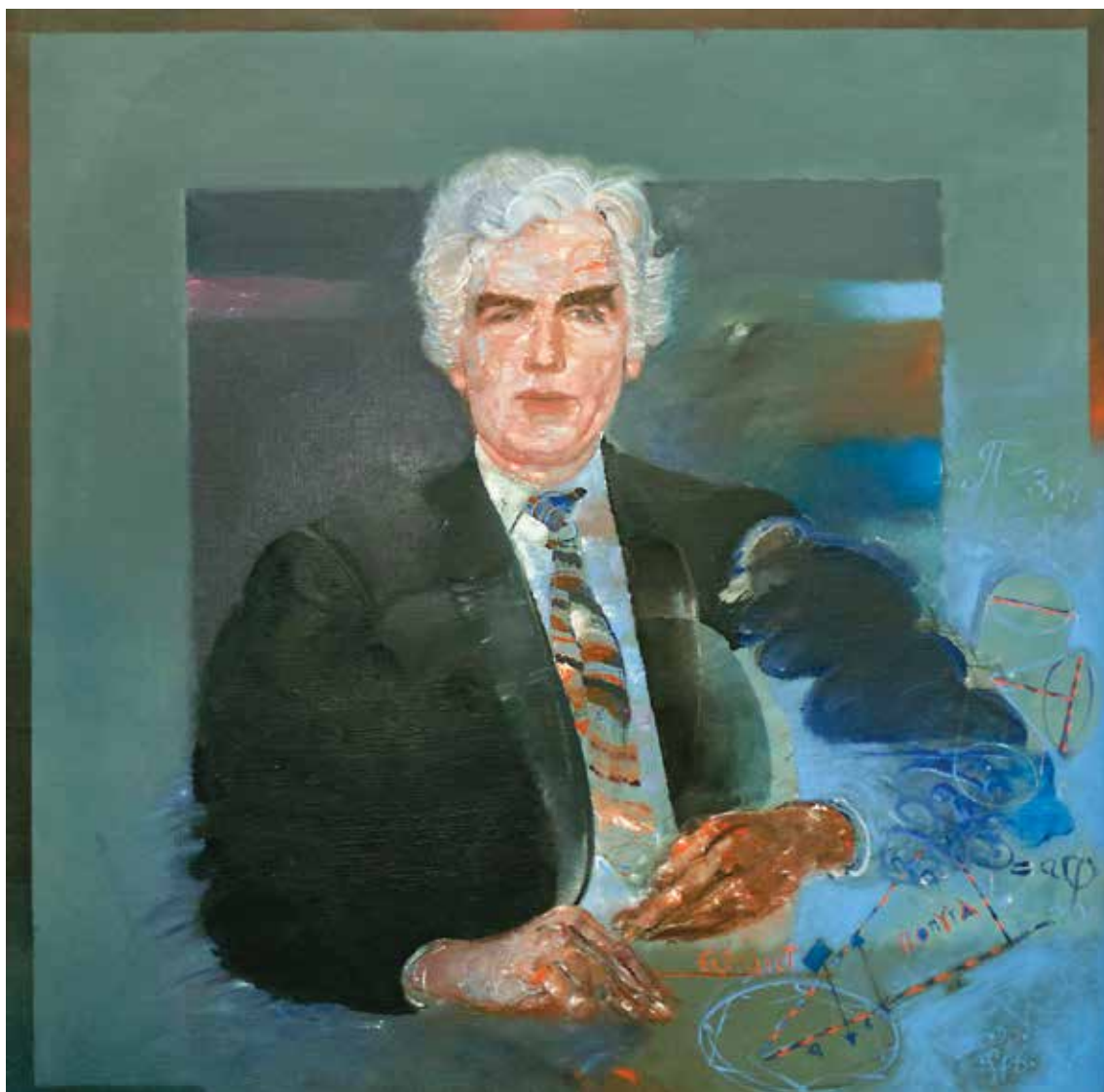
Петар Омчикус,
Проф. др Богољуб Станковић, 1980.
100 x 81 cm, уље на платну

Милан Коњовић,
Проф. др Душан Јакшић, 1983.
91,5 x 73 cm, уље на лесониту

Слободан Недељковић,
Проф. др Зоран Стојановић, После 1987.
100 x 82 cm, уље на платну

Младен Србиновић,
Проф. др Драгутин Зеленовић, 1990.
95 x 95 cm, уље на платну

Божидар Џмерковић,
Проф. др Јеврем Јаџић, 1991.
91,5 x 71,5 cm, уље на платну

Сава Стојков,
Проф. др Драгослав Херцег, 1996.
95 x 80 cm, уље на платну

Сава Стојков,
Проф. др Олга Хаџић, 1998.
95,5 x 80 см, уље на платну

Петар Турчић,
Проф. др Светолик Аврамов, 2001.
91 x 75,5 cm, уље на платну

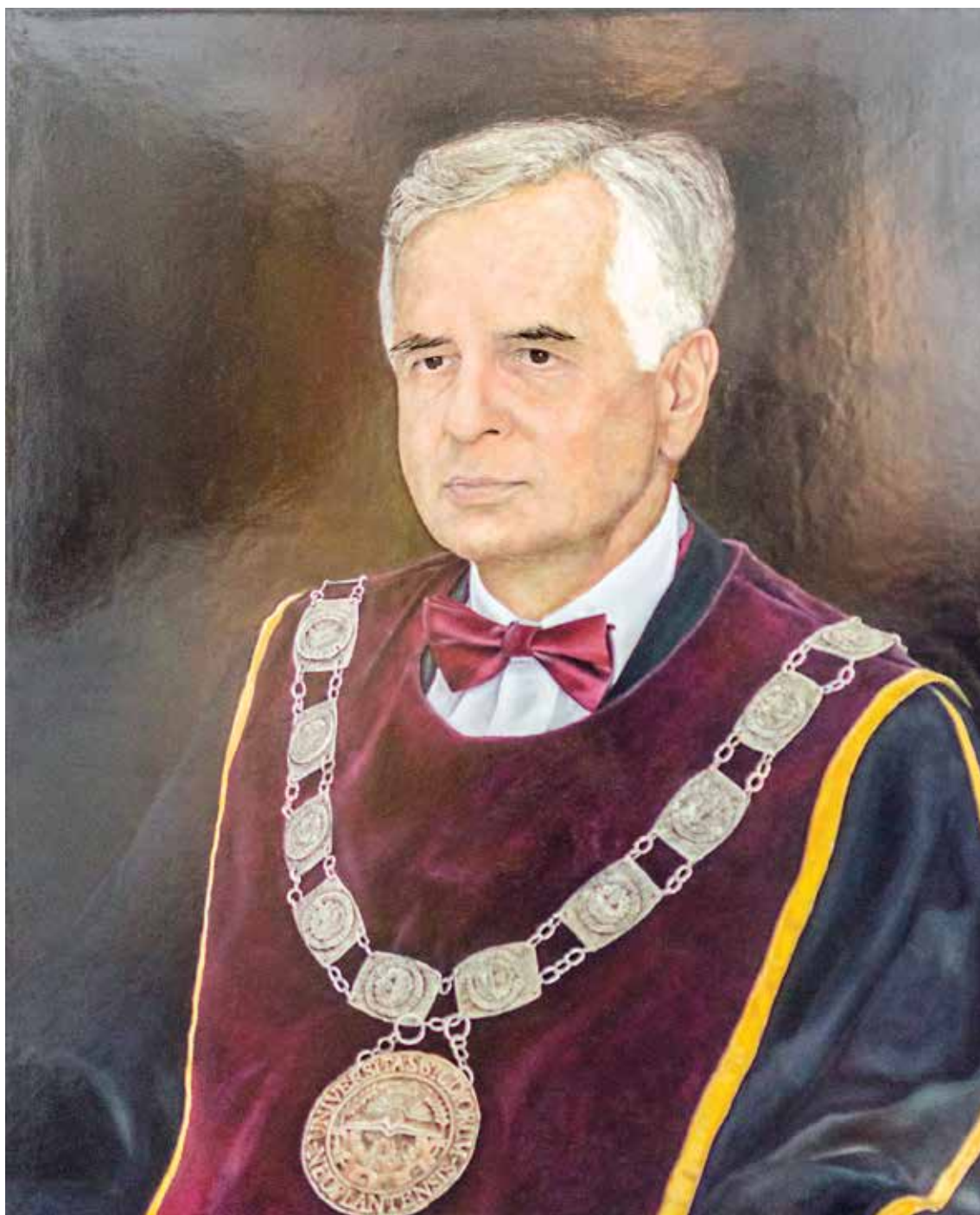
Бранка Јанковић-Кнежевић,
Проф. др Фуада Станковић, 2004.
100 x 70 cm, уље на платну

Петар Омчикус,
Проф. др Радмила Маринковић-Недучин, 2010.
100 x 80 cm, уље на платну

Горан Деспотовски,
Проф. др Мирослав Весковић, 2015.
100 x 80 cm, уље на платну

Дејан Крстић,
Проф. др Душан Николић, 2018.
100 x 80 cm, уље на платну

**ИЗБОР ДЕЛА ИЗ ЗБИРКЕ
РЕКТОРАТА**

Међу стотинак преосталих уметничких радова у Збирци, једно од (сигурно) најраније датованих је *Мртва природа* Александра Лакића из 1957. године, зрело интимистичко остварење сликара школованог на Академији ликовних уметности у Београду, припадника прве послератне генерације студената у класи професора Ђорђа Андрејевића Куна. Уз поменуто, скупини тзв. „најстаријих” дела у Збирци несумњиво припада и линорез Љубе Ивановића (1882-1945) *Стари Марибор*, лист из циклуса његових цртежа и графика насталих током друге половине 1930-их, у време ходочасничких путовања по Краљевини Југославији. Ученик у Уметничкој школи Бете и Ристе Вукановића, а затим и Кирила Кутлика, Ивановић је био и минхенски студент Антона Ажбеа код којег су се образовали бројни припадници прве генерације српских модерниста. Изузетно поштован цртач и графичар, био је и члан Српске академије наука и уметности, као и носилац одликовања Витеза Легије части Републике Француске. У линији је умео да пружи несвакидашњу унутрашњу визију крајева кроз које је пролазио, откривајући све лепоте старе архитектуре, фоклора и заната родне земље који остају недоступни обичном оку. Управо због свега тога, *Стари Марибор* једно је од веома вредних дела у Збирци Ректората.

Уз Ивановићеву графику, постоји још неколико композиција ванредног значаја и квалитета које потписују носиоци развоја југословенске модерне уметности како између два светска рата, тако и након 1950. године када се новооснована држава ослободила доминантне матрице социјалистичког реализма (1945-1948) и кренула у корак са развојем европских модернизма, прихватајући енформел, геометријску апстракцију, нову фигурацију, минимализам, поп-арт, нови експресионизам, итд. Уколико изузмемо целину Ректорских портрета која чини посебном целу Збирку, својом оригиналношћу издвајају се и следећа остварења: колаж Ивана Табаковића из циклуса *Скривени светови* (1967) у којем уметник пружа низ несвакидашњих нацрта за једну особену космогонију; графички отисак Миодрага Миће Поповића, *Без назива* (1989) на којем се уметник поиграва с вечном темом одмеравања моћи између сликара и нагог женског модела, која у конкретном случају лежерно седећи у фотељи прекрштених ногу изазива Поповића бојажљиво скривеног иза платна, као иза штита; слика Тахира Емреа, албанског уметника и једне од водећих фигура модерне уметности од 1960-их на Косову, чија апстрактно-експресионистичка композиција *Косовски пејзаж*, која захтева хитну рестаурацију, потврђује да конкретни предео може бити повод за медитацију о преласку у беспредметни свет; бакропис *Акт* (1984) у коме је присутна доминантна естетика еротског, сензуалног, женског чулног и путеног света Халила Тиквеше, босанског уметника образованог у Београду и дугогодишњег професора на Одсеку за графику Академије уметности у Новом Саду (1976-2000); пастел на папиру *Хошине куће*, босанско-херцеговачке сликарке и педагошкиње Наде Пивац која се у префињеном и тананом нијансирању зелених тонова на свом апстрахованом пејзажу приближила стваралаштву академика Недељка Гвозденовића у чијој је

класи учила сликарство у Београду; графика Вељка Михајловића *Сент Андреја* (1988) из истоименог циклуса што претходи серијалу тзв. српских тема 1990-их посвећених националној средњовековној уметности Хиландара и манастира Рмањ, Манасија, Рача, Жича. У особенија, а приступом и уметничким рукописом оригиналнија дела могу се убројати и: *Невеста* (1987) Велизара Крстића који у сликарству негује бруталну експресивност, *Апстрактна композиција* (1985) Горана Ракића који стиже до индивидуалне апстракције студирајући Монеа, Рембранта, Бејкона и енформелисте, преображавајући сликарски чин у чисту емоцију; *Мртва природа* (1990) Градимира Петровића, за чије је радове Стојан Ђелић говорио да су плод упорног тражења склада и исказ о вечној драми времена; *Природа* (1993) Зорана Вуковића, афирмисаног уметника и илустратора, Ђелићевог студента и касније предавача на Факултету ликовних уметности у Београду, који је стрпљиво истраживао могућности и домете аутономног сликарског језика утемељеног у наглашеном колоризму и разиграном потезу; скулптура у камену *Варијације на тему облутка* (2013) Гордане Каљаловић Одановић као изузетан пример континуитета модернистичке скулптуре чију су развојну линију одредиле, између осталих, Олга Јеврић и Олга Јанчић; и две споменичке скулптуре, издвојене на почетку овог приказа - радови академика Николе Коке Јанковића и уметнице Иванке Ацин, који су овековечили личности Доситеја Обрадовића и Милеве Марић. Иако биста Милеве Марић не спада у ред карактеристичних остварења Иванке Ацин, треба нагласити важност њеног присуства у Збирци Ректората, с обзиром на то да је у питању једна од најаутентичнијих и, нажалост, неправедно скрајнутих вајарки друге половине 20. века у Војводини, особеног сензибилитета, стилизованог и прочишћеног израза инспирисаног витализмом Хенрија Мура.

Прегледом радова који чине Уметничку збирку Ректората могуће је уочити њено подмлађивање и окретање савременим уметничким формама и техникама које подразумевају прекорачење граница стандардно схваћене слике и скулптуре. Смештајни капацитети, нажалост, не дозвољавају откуп дела монументалнијих размера тј. већих просторних инсталација, чиме је Збирка, за сада, практично опредељена за (најшире схваћене) сликарске радове. Подмлађивање подразумева и куповину дела уметника средњих и млађих генерација, међу којима у последњих петнаест година доминирају представници актуелне уметничке сцене, професори и свршени студенти Академије уметности у Новом Саду и Универзитета уметности у Београду. У питању су графички отисци, фотограми, фотографије, колажи, дигитални принтови, акрили на платну или алуминијуму и цртежи аутора различитог сензибилитета и приступа сликарској стварности који се крећу од фигурације до умерене, асоцијативне или генерализоване апстракције. Прихватајући и преобликујући препознатљиве мотиве, сви они врше савремене интервенције унутар класичних медијума, поигравајући се с границама простора и времена, истражујући домете звука и моћ деловања боје. Неретко иступајући из „зоне комфора” они пружају сопствени доживљај света и окружења, изражавају критику, повлаче се у ћутање, жуде за слободом или оплемењују сурову свакодневицу лирским средствима. У питању су остварења Горана Деспотовског *Резонанта* (2014), Мирослава Шилића *Звук простора* (2011), Љубице Денковић *Roses* (2018), Босиљке Зиројевић *Ритмовање површине* (2006), Јелене Гајиновић *3:34:19 PM* (2018), Дубравке Лазић *Ленограм бр. 13* (2011), Марине Војводић *Радни чиновни* (2012), Бојана Новаковића *The Favorite Channel* (2011), Слободана Кнежевића *Абија Без назива* (2012), Лидије Среботњак *Пришић Лена срећа* (2013), Борислава Шупута *Доња вилица мога носорога* (2013), Јелене Средановић *Негде* (2014) и *Сенке у води* (2015), Звонка Тилића *Новогодишњи концерт* (2013), Катарине Зарић *Тајни врт* (2013), Горана Јуреше *Апстрактна композиција* (2013), Драгана Живанчевића и Драгана Матића *Фрабрика речне рибе* (2014) и Љубомира Вучинића *Апстрактна композиција* (2014).

Збирка уметничких дела Ректората сада је пописана и она почиње свој званични живот. На основу прегледаних радова намеће се закључак да је реч о хетерогеној колекцији, између осталог и због чињенице да је формирана највећим делом од поклона, а сразмерно малим сегментом из плански вођених и реализованих откупа. Упркос томе она садржи радове потврђених уметника друге половине 20. века, баш као и истакнутих личности савремене уметничке сцене Србије. Попис и евалуација уметничких дела прва је фаза успостављања Збирке. Следи размишљање о њеној могућој презентацији пред публиком, нарочито с обзиром на чињеницу да је 2020. година у знаку обележавања важног јубилеја Универзитета у Новом Саду. Јавно представљање изабраних експоната из Збирке Ректората значило би потврду бриге о очувању баштине, с једне стране, док би с друге, указало на спремност Универзитета да прихвати нове изазове у годинама које долазе. Један од тих изазова је и формирање комисије састављене од утицајних уметника, управника музејских и галеријских установа и историчара уметности који би с већом пажњом и прецизном откупном политиком вршили аквизиције, тако да на основама постојеће Збирке настане јединствена целина профилисаног уметничког идентитета коју би Ректорат с поносом и задовољством излагао у земљи и иностранству.

Александар Лакић,
Мртва природа, 1957.
68 x 81 cm, уље на платну

Тахир Емра,
Косовски пејзаж, 1970-тих или 1980-тих година.
54,5 x 68 cm, уље на лесониту

Велизар Крстић,
Невеста, 1987.

49 x 41 cm, графички отисак на папиру

Иван Табаковић,
Колаж I (Hidden Worlds I), 1967.

Пречник 70 см, колаж, папир на иверици и цртеж

Нада Пивац,
Хоћине куће, 1980-те године.
49 x 65 cm, пастел на папиру

Горан Ракић,
Апстрактна композиција, 1995.
70 x 100 cm, уље на платну

Халил Тиквеша,
Акт, 1984/1985.
28 x 20,5 см, бакропис

Љуба Ивановић,
Стари Марибор, 1930-те године.
38 x 51 cm, линорез

Горан Деспотовски,
Резонанта, 2014.

180 x 180 cm, комбинована техника на платну (уље са воском на акрилној подлози)

Марина Војводић,
Радни чинови, 2012.

Сваки део 40 x 55 cm, Укупно 161 x 330 cm, дигитални принт на платну

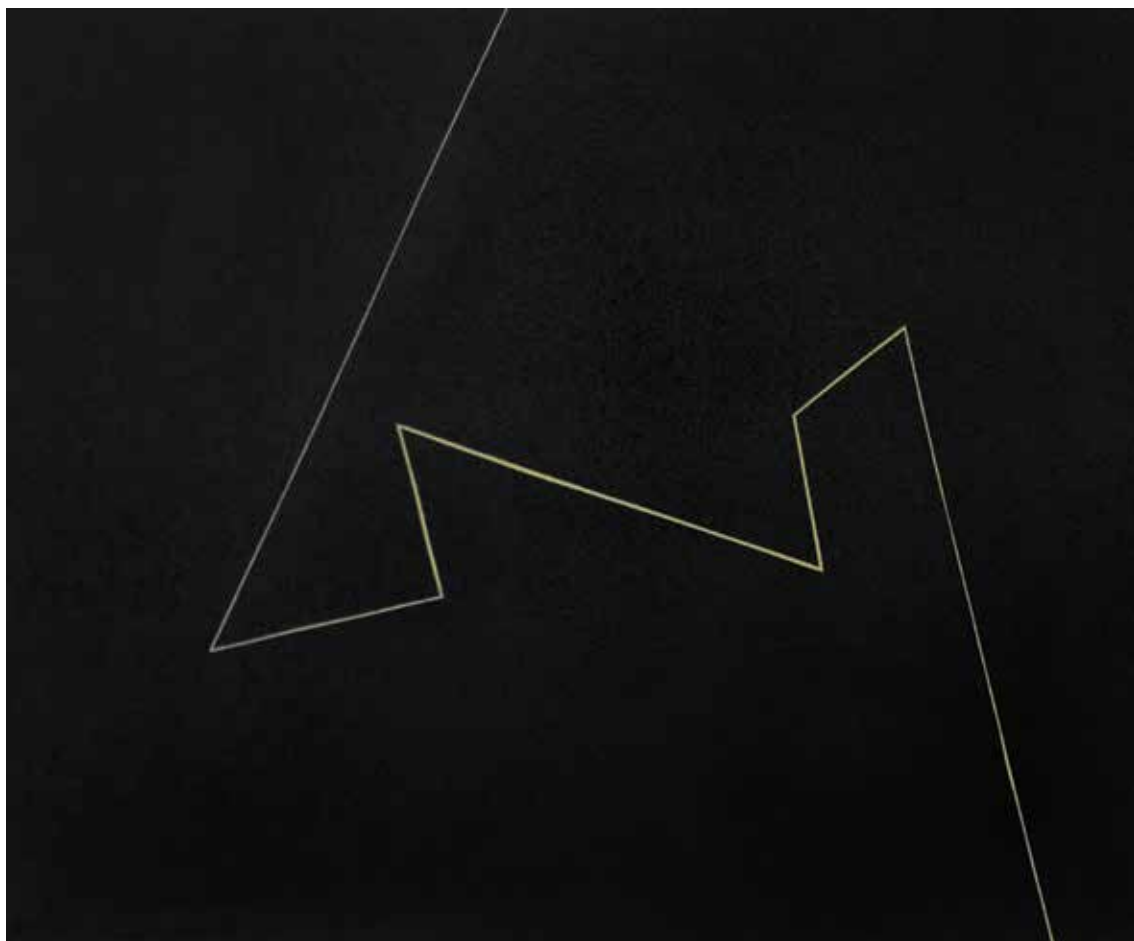

Дубравка Лазич,
Ленограм бр. 13, 2011.
108 x 79 cm, аналогни фотограм

Јелена Гајиновић,
“3:34:19 PM”, 2018.

79 x 119 cm, дигитални принт на плексигласу

Слободан Кнежевић Аби,
Без назива, 2012.
49 x 59 cm, гравура на медијпану

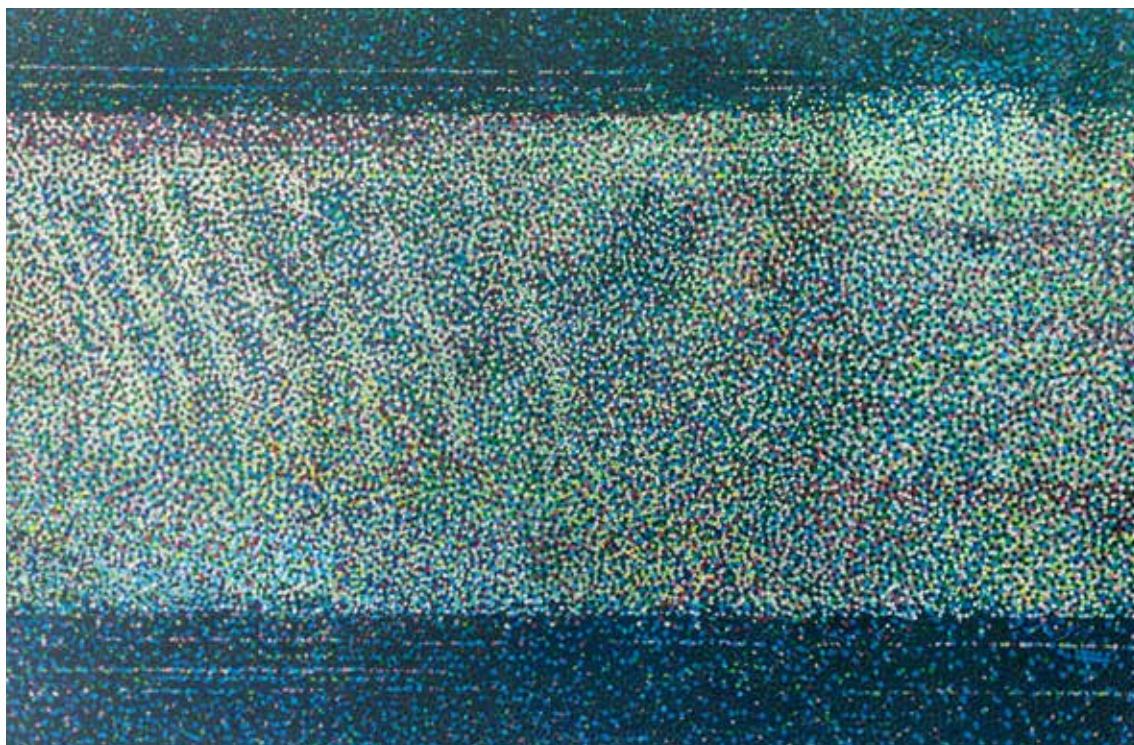

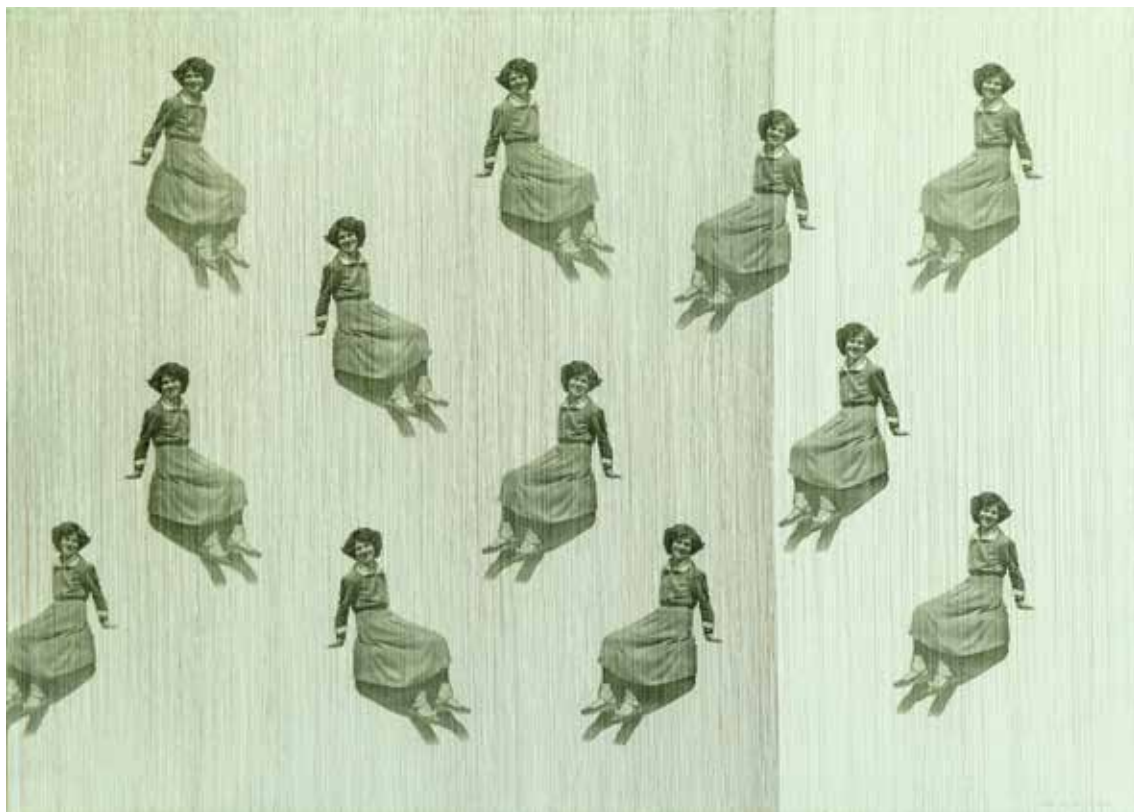
Босиљка Зиројевић,
Ритмовање површине 1, 2006.
150 x 100 cm, акрил на алуминијуму

Јелена Средановић,
Сенке у води, 2015.
31 x 46 cm, литографија

Бојан Новаковић,
The Favorite Channel, 2011.
150 x 230 cm, акрил на платну

Лидија Среботњак Пришић,
Лепа срећа, 2013.

100 x 140 cm, комбинована техника (колаж на платну)

Катарина Зарић,
Тајни врт, 2013.
44 x 44 cm, литографија

Драган Живанчевић,
Фабрика речне рибе – Мултифлекс 1, 2014.
50 x 70 cm, дигитални принт

Драган Матић,
Фабрика речне рибе – Мултифлекс 2, 2014.
50 x 70 cm, дигитални принт

Љубомир Вучињић,
Апстрактна композиција, 2014.

158 x 117 cm, комбинована техника на графичком папиру

Горан Јуреша,
Апстрактна композиција, 2013.
130 x 180 cm, комбинована техника

Мића Поповић,
Без назива, 1989.

22,5 x 29 cm, графички отисак на папиру

Бранислав Суботић Субе,
Улице Суботице, 1980.

59 x 82 cm, уље на платну

Мирослав Шилић,
Звук простора, 2011.

200 x 120 cm, дубина 50, Бојени челични лим

Гордана Каљаловић,
Варијација на тему облутка, 2013.

25 x 40 x 40 cm, скулптура у камену са лед диодама и клиритом

Никола Антов,
Глава жене, 1970.

38 x 31 x 17 cm, скулптура у дрвету

Борислав Шупут,
Доња вилица мога носорога, 2013.
20 x 40 x 23 cm, скулптура у бронзи

Иванка Ацин-Петровић,
Биста Милеве Марић Ајнштајн, 2002.

64 x 50 x 30 cm, Постамент: 120 x 44 x 44 cm, скулптура

Никола Јанковић,
Споменик Доситеју Обрадовићу, 1990.
220 cm, Постамент: 90 x 90 cm, скулптура у бронзи

Уметничка дела
у власништву Ректората
Универзитета у Новом Саду

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

378.6(497.113 Novi Sad)

МАТИЋ, Драган, 1966-

Уметничка дела у власништву Ректората Универзитета у Новом Саду
[Електронски извор] / уредник издања и руководилац пројекта Драган
Матић ; фотографије, дизајн, прелом Горан Деспотовски. - Нови Сад :
Академија уметности, 2020

ISBN 978-86-81666-12-8

а) Универзитет (Нови Сад). Ректорат

COBISS.SR-ID 22407177